

INSTANTS DOLÇAMENT CONGELATS

Vaig a tocar en una audició, estic esperant a que sigui l'hora. No hi som gaires, però m'agrada tocar en qualsevol escenari, per poques persones que hi siguem. Allà em puc desfogar escoltant fins on arriben les sensacions. Serà millor que us ho expliqui, abans que us feu les vostres pròpies conclusions: Quan tenia 6 anys feia classes de dansa clàssica, però sovint em feien mal les cames. Així, el metge ens va dir a la meva mare i a mi que seria millor deixar la dansa.

Recordo que al Carrer de Munt, anant a buscar el meu germà a l'escola de música, la meva mare em va fer una pregunta que va marcar l'inici d'una bonica història:

- I tu voldries tocar un instrument?

Va ser una pregunta de la qual mai m'havia plantejat una resposta, però finalment vaig dir que sí, per a ella és real tot allò que jo vulgui fer. És curiós com recordem llocs, moments sense importància o frases arbitràries. D'aquesta manera vaig deixar la dansa i els meus pares em van donar l'opció d'elegir un instrument. El meu germà gran, l'Aleix, tocava el violí i jo em vaig decantar per la flauta travessera, sense saber per què, com si el cor m'ho digués.

Dit i fet, a la mateixa escola de música del meu poble, vaig començar a fer classes de flauta, solfeig i coral. Es pot dir que no era gaire bona en res, excepte tocar el meu instrument. La flauta lluïa amb el seu color platejat i els meus menuts dits intentaven arribar a les claus. M'agradava tant que practicava a casa fins que les melodies d'aquella setmana sonaven perfectament i, poc a poc, aconseguia que sonés com jo volia. El meu professor, en Sergi, estava content amb mi. I jo recordava com em va ensenyar a tocar, com si bufés la sopa, delicadament.

Més tard, els meus pares li van comentar la possibilitat de que anés al Conservatori, seguint els passos de l'Aleix. Ell va respondre que li feia pena perquè era la millor alumna que havia tingut, però que provés d'anar-hi. Ja no em feia por que aquell tub llarg i delicat se'm pogués caure. Per preparar-me, vaig fer solfeig durant l'estiu. Portava preparades molt bé un parell d'obres per flauta fins el dia en el que em vaig presentar.

Primerament em va escoltar tocar l'instrument un professor i després em van situar en un curs de solfeig segons el meu nivell. Ja havien passat tots els nervis, estava dins. Havia estat dos anys a l'Escola de Música de Llavanes i una vegada incorporada al Conservatori Professional de Música de Badalona, anava notant que tot canviava. Vaig conèixer a més gent i els anys anaven passant fins al dia d'avui, en el que estic fent 3r de Grau Professional. El meu professor de flauta des que vaig arribar aquí és en Jaume, ell va ser qui va creure en mi quan em va sentir tocar i, curiosament, també va donar classes de flauta travessera al Sergi. Crec que he tingut bona sort, ells han sabut entendre què va millor per mi i m'han fet progressar màgicament. En Jaume té els cabells rinxolats i blancs, porta ulleres i sovint riu. He après molt durant tots aquests anys amb ell. Al cap i a la fi, sempre necessitem a algú que hi cregui en nosaltres com nosaltres no ho fem. Que ens recordi que, per alguna cosa, hem arribat fins aquí.

Aquest any vaig més d'hora cap allà, a diferència dels altres anys. Quan torno de l'institut dino ràpidament, llavors tinc dos minuts per rentar-me les dents i fer la motxilla canviant els llibres de les matèries d'aquell dia i posar-hi els de música. Seguidament, quan ja han passat aquells minuts que vaig controlant, el meu pare em porta cap a l'estació de tren amb els sospirs comptats.

M'acomio d'ell i vaig a corre-cuita traient la T-10 de la motxilla, després d'aquest petit tram passo la targeta per on em deixarà anar cap a Badalona i agafo el tren si no l'he perdut ja. Mentre hi sóc dins trec el llibre de recitades i repasso, potser faig la teoria que em falta o miro el paisatge del mar, depenent del dia. Quan vaig per Montgat em preparo per sortir a la següent estació i quan ja he baixat, tinc un quart d'hora, aproximadament, per arribar a classe. I és que no acostumo a acabar el dinar perquè haig d'anar a l'estació de tren, mai no agafo el tren amb puntualitat i no sempre puc concentrar-me amb la lectura quan ja hi estic a dins. A vegades les classes són anul·lades, a vegades arribo justa de temps, a vegades no hi són els invisibles pels seus carrers, a vegades m'he deixat la T-10 i he hagut de pujar altre cop a casa, a vegades

m'he deixat la flauta o les partitures, a vegades m'equivoco en audicions, a vegades em quedo en blanc en un assaig, a vegades les hores són aturades. Durant el camí de l'estació al Conservatori habitualment em trobo amb els que jo anomeno "invisibles". Tot i que no hi ha persones que siguin transparents i es camuflin entre les parets, sembla que tothom fa veure que sí. Estan situats del següent mode: la dona de la dreta a l'entrada del carrer i a prop del Burger King, l'home amb prou feines abrigat que sempre demana almoïna al final del carrer, i entremig de les botigues un altre que mai és el mateix.

Aquella persona que mai és la mateixa va resultar ser un dia l'home de les magdalenes, el qual no he vist més de dos cops. Li he atribuït aquest nom a causa d'una classe de cambra anul·lada. A cambra som dos clarinets, un clavicèmbal i una flauta travessera. Quan toquem tots junts és quan s'esdevé la màgia, si no estem desafinats. El professor no és gaire gran i ens fa riure molt, però...al que anava, que ja m'estic anant a tort i a dret. La setmana abans de saber de l'existència de l'home de les magdalenes, vaig quedar amb els de cambra en que el proper dijous portaria magdalenes casolanes. Sí, com podeu suposar, aquell dijous cap d'ells no va testar una magdalena. Bé, ni aquell dijous ni cap altre. Aquella tarda, quan ja havia pujat les escales fins l'últim pis de l'edifici, vaig veure que no havia vingut ningú i, seguidament, vaig mirar el mòbil per comprovar que no m'haguessin dit res. I resulta que una clarinetista m'havia avisat que la classe havia estat anul·lada. Així va ser com baixant entre parets de color teula, vaig anar directa a la porta trobant-me amb el carrer de les botigues i l'home que no havia vist cap altre cop abans. L'hi vaig oferir magdalenes, però ell no sabia on posar-les, així que li vaig donar la carmanyola vermella que tant li agradava a la meva mare. Ella no sabrà on va acabar la carmanyola i l'home de les magdalenes i jo, probablement, no ens tornarem a veure més.

Com he dit al principi, m'agrada tocar davant del públic, compaginant amb el piano. L'acompanyant pianista dels vents és la Nozomi, ella sempre somriu i és molt fan del 'Peter Rabbit', és japonesa i hi posa esperança en tot allò que fa. Amb en Jaume, faig classe tots els dimarts després de solfeig durant una hora.

En canvi, la Nozomi té un calendari en el que t'hi pots apuntar el dia i a l'hora que puguis. Vaig a assajar per les audicions amb ella uns vint minuts, sempre a l'aula setze.

Perdoneu-me que faci un incís, però, com bé us he dit abans, estic a punt de tocar. Tots són de 5è o 6è curs, però m'hi apunto a qualsevol audició que em deixin. No puc escoltar bé el que els altres interpreten, sento un formigueig a l'estómac, conseqüència d'una barreja de nervis i d'il·lusió farcida d'un somriure dins meu. Repeteixo les respiracions per calmar-me i ja ha arribat el meu moment.

Però abans d'explicar-vos més, us diré un secret... Tinc el poder de congelar moments i repetir-los dins meu els cops que vulgui. Per això cobra sentit fer quelcom, per paraitzar l'instant que per mi val l'alegria i guardar-me'l. Després de l'esforç hi ha moments que esperen ser recordats. I tota la trajectòria és, bàsicament, pistes per arribar fins aquells instants. I allà és on hi intervinc jo, bufant segons el meu tarannà.

M'aixeco per dirigir-me a l'escenari i miro a la Nozomi. Com acostuma a dir el Jaume: tinc tot el temps que vulgui abans de començar, tothom m'esperarà. Faig una breu inspiració per indicar a la pianista que començo. Segueixo amb una lleugera sensació de nervis, però això canvia quan començo a tocar. Ara només hi és la Nozomi i el piano, jo i la meva flauta convertides en una, ens escolten a nosaltres, exclusivament. Intento omplir la sala amb el so dolç de la flauta i sense deixar apart els passatges que em fan parar més atenció. La meva acompanyant està pendent de mi per orientar-me si em perdo i jo l'escolto sabent que estem fent un bon tàndem. Entretant van passant pel meu cap les històries amb la flauta, els moments congelats i bufar com si de les espelmes d'aniversari es tractés. Sembla que el temps es faci més curt quan ja casi he acabat l'obra i només és l'efecte de guardar-me aquells instants congelats. Ara és quan arriba la millor part, la caiguda del moviment i...silenci. Són aquests segons els millors. Els del silenci abans de l'esclat de satisfacció.

Igual no és correcte pensar que aplaudiran, però en quan separo els llavis del metall ho fan. Amb un lleu somriure em giro per trobar-me amb els ulls de la Nozomi i agraeixo al públic l'aplaudiment. La flauta travessera m'acompanya al meu lloc i me n'adono que segueix brillant quan ja ningú l'observa, potser passa el mateix amb nosaltres.

Estimats lectors: Abans no us he dit que teniu el mateix poder que jo. Em prenc la llibertat de demanar-vos que si mai sentiu la força d'un instant dolç, reteniu-lo. Ja sabeu quina és la confitura que jo utilitzo. Però aneu amb compte, no us excediu, únicament funciona amb petites dosis de moments.

Pseudònim: Nami